

‘Yürümek’ Mucizesi

Rabbimizin bizim için sunduğu kolaylıkların, bize bu kolaylıkları ihsan eden Rabbimizi unutmaya vesilesi kılındığı garip bir çağda yaşıyoruz. Teknoloji ile dünyamıza gelen her bir nimet, bir şükür konusu olması gerekirken, gaflet sebebi kılınıyor nitekim.

Meselâ Kadîr ve Hakîm olan Rabbimiz, sert ve katı demiri bizim için yumuşatıyor. Hadîd, yani ‘Demir’ sūresinde hatırlattığı gibi, o sert demir, Rabbinin emrine ve kanununa uyarak hamur misali yumuşuyor, istenen kalıba sığıyor, istenen şekle girebiliyor. Çanak da oluyor bizim için, kaşık da; buzdolabı, gemi yahut uçak da. ‘Demirden at’lar veya ‘demirden kuş’lar sayesinde, eskiden aylar boyu gidilen yollar, şimdi artık saatlere sığıyor!

Ama o upuzun yolları kısacık bir zaman içinde geçip giderken, sert demiri bize bu uğurda binek yapan; bu 'demirden at'ların veya 'demirden kuş'ların yakıtını da dört yüz milyon yıl önceden hazırlayıp yeraltında depolayan Rab-bimiz hatıra gelmiyor bile. Yollar bitiyor; egzoz gazı ile beraber, "Benim arabam şu kadar saatte gider" gibisinden boş böbürlenmeler kalıyor geriye. Yollar bitiyor; "Abi, bi gaza bastım"lardan öteye gitmiyor konuşmalar.

Ne tefekkür, ne şükür!

Kalblerimiz demirden de sert, demirden de katı, hatta kaskatı olmuş olmalı ki, demir bile emr-i ilâhî karşısında hamur gibi yumuşarken, demirle sunulan ilâhî nimeti düşünmeyi emreden apaçık âyetlere rağmen, kalblerimiz yumuşamıyor, tefekküre ve şükre açılmıyor.

RAP! RAP! DİYE DEĞİL,
RAB! RAB!
DİYE YÜRÜMELİ!

Sahi, hangimiz her gün bindiğimiz 'demirden binek'lere; araba, tren, tramvay, vapur

veya uçağa, onları bize musahhar eden Kadîr-i Rahîm'e hamd ve şükürler ederek biniyoruz?

Açık konuşalım: Bir Kur'ân âyetinin dersini taşıyan nebevî "Subhanellezi sahhara lenâ..."* duasını bile, aslî dersinden ve mânâsından soyutlayarak, sırf "Başımıza bir kaza gelmesin" diye okuyor değil miyiz?

Bunca nankörlük ve şükürsüzlük, bunca tefekkür tenbelliği karşısında da, hizmetimize sunulmuş o nimetler 'kolaylık' değil 'zorluk'a, 'rahatlık' değil 'zahmet'e dönüşebiliyor. Yollar kilitleniyor; trafik keşmekeşi içinde o demir binekler birer demir kafes haline bürünüyor.

Peygamber Efendimizin, herhangi bir binekle yola çıkarken okuduğu ve dolayısıyla hepimize öğrettiği bu dua, şu anlama gelmektedir: "Bunu bizim hizmetimize vereni tesbih ve takdis ederiz. Yoksa biz bunlara güç yetiremezdik. Biz şüphesiz Rabbimize döneceğiz."

Bu duanın, Peygamber aleyhissalâtu vesselam başta olmak üzere bütün mü'minlere Zuhruf sûresi ile bizzat Rabbimiz tarafından öğretildiğini de belirtelim.

Bu sürenin, 11-14. âyetlerinin meali şöyledir:

"Gökten bir ölçü ile suyu indiren O'dur. Biz O'nunla kúpuru, ölü memlekete hayat veririz. İşte siz de böyle çıkarılacaksınız.

"Bütün çiftleri yaratan da O'dur. Ve size bineceğiniz gemiler ve hayvanlar varetmiştir ki, böylece onların sırtına binip üzerlerine yerleşince, Rabbinizin nimetini anarak 'Bunu bizim hizmetimize vereni tesbih ve takdis ederiz. Yoksa biz bunlara güç yetiremezdik. Biz şüphesiz Rabbimize döneceğiz' diyebilirsiniz."

Gürültü ve duman, şükürsüz insanogluna âcil bir ceza ve bir ilâhî ikaz olarak, hemencecik geliyor. Dahası, gün oluyor, o demir binekler, bir 'tabut'a dönüşüyor; kazalar sonucu, bizi öte dünyaya kadar götürüyor. Gün oluyor; yürüyerek on dakikada gittiğimiz yerlere, yolun ortasında da bırakamadığımız o demir bineklerle yarım saatte ulaşabiliyoruz.

Galiba, 'ayaklar'ın ve 'yürüme' denilen fiilin farkına da, ancak bu durumda varıyoruz.

Yoksa, kendisini demirden bineklere mahkum eden modern insan, o bineklere karşı şükürnü ifa etmediği gibi, ayaklarını da unutmuş görünüyor.

Halbuki, demir bineklerin ve kauçuk tekerleklerin gidişinden çok daha harikulade bir olaydır yürümek. Bir ayağın ve de kaval kemiğinin yürüme esnasında taşıdığı yük, dayandığı basınç, bir arabanın taşıdığı yüke ve dayandığı basınca oranla kat be kat fazladır.

Bütün vücudun o yürüme esnasında uyumlu bir biçimde hareketi, gözler-beyin-sinirler-bacaklar-ayaklar arasında sağlanan koordinasyon, diz ve topuklardaki eklemlerin son derece esnek ve kıvrak yapısı, tabanların ve ayak parmaklarının benzeri hiçbir arabada görülmeyen yer tutma kabiliyeti.. derken, her bir yürüyüş esnasında, eşsiz bir ilâhî sanat sunulur gören gözlere.

Üstelik, her bir canlıya, onun durumuna ve ihtiyacına uygun sayıda ve yapıda ayaklar verilmiştir. Ne insanın iki ayağı eksik, ne kırkayağın kırk ayağı fazladır. İki, dört, sekiz veya kırk; gerek ayak sayısı, gerek ayak yapısı ile, her canlı kendi konumuna ve görevine en uygun yürüyüşü gerçekleştirecek bir kıvamda yaratılmıştır.

Sürünenler, yürüyenter

Peygamber aleyhisselam bir gün ashabına Kıyamet ve haşirden haber veriyordu. “Kıyamet günü” buyurdu, “insanlar üç sınıf olarak haşrolunurlar: yayalar sınıfı, binekliler sınıfı, yüzüstü sürünenler sınıfı.” Bunun üzerine, ashabdan bazıları, şu soruyu sordular:

“Ey Allah’ın Resûlü! Bunlar yüzleri üzere nasıl yürürler?”

Resûlullah buyurdu ki:

“Onları ayakları üzerinde yürüten Zât-ı Zülcelâl, yüzleri üzere yürütmeye de kâdirdir.”

(Tirmizî, Tefsîr, Benî İsrâîl [İsra].)

"Hiç kimsenin hayatında
'önemsiz bir gün' diye
birşey yoktur."

—Alexander Woollcott

O kadar ki,
hepsi iki ayaklı
olan kuşların hep-

sinin ayak yapısı farklıdır. Kendisine rızık ola-
rak su üstündeki küçük sineklerin takdir edildi-
ği bir kuş, su üstünde yürümesini mümkün kıla-
cak ince ve upuzun ayaklarla yaratılmış; su için-
deki mahluklarla beslenmesi takdir edilen ley-
lek veya balıkçıla ise, upuzun ayaklar değil, kısa
ayak ve uzun bacaklar verilmiştir—tâ ki, su üs-
tünde değil, su içinde yürüyebilsin.

Aynı şekilde, kendisine dağlık yerlerdeki ot-
ların ve çalılıarın rızık olarak seçildiği keçiye veri-
len ayaklar ile, daha az eğimli yerler kendisine
otlak olarak bahşedilen koyunlara verilen ayak-
lar arasında, onların kendi konumlarına ve ihti-
yaçlarına denk düşen bir farklılık vardır.

Kısacası, ister insan için olsun, ister sair can-
lılar için, binbir hikmet, ilim, sanat ve kudret
yükülü bir ilâhî ihсандır 'yürüme.' Her gün yürü-
düğü için onu 'âdiyat' kuyusuna atıp üzerinde

düşünmeyen insana, bir ilave ihsan olarak, 'yürüyen her canlı'yı Allah'ın varlığının delili olarak bildiren âyetler de bahşedilmiştir.

Yine bu sırdandır ki, ancak O'nun yaratması, emri, izni, irade ve kudreti ile adım atabilen; bil-hassa hastalıklar ve felçler ile bunun böyle olduğunu apaçık gören insana, kendisinin kul olduğunu, yürümesinin de bir ilâhî ihsan olduğunu bilmesi gereğini ihsas eden bir Kur'ânî فرمانla, "Yeryüzünde böbürlenerek yürüme!" diye de emrolunmuştur.

Ümmetin 'müceddid-i elf-i sâni' ünvanını lââyık gördüğü İmam-ı Rabbanî de, işte bu yüzden, her gün mazhar olduğumuz böylesi ilahî ikramları unutup kendisinden 'keramet' göstermesini isteyenler karşısında ayağa kalkar, birkaç adım yürür ve şunu söyler:

"İşte keramet!"

